

SAMEN KERKEN

Toekomst

Iemand die zichzelf wijs vond, ging op reis. Onderweg zag hij een man bezig met het planten van een johannesbroodboom. Hij bleef staan kijken en vroeg: "Wanneer zal dat boompje vrucht dragen?" De man zei: "Over zeventig jaar." "Dan doe je onverstandig", zei de bezoeker. "Denk jij echt dat je over zeventig jaar nog leeft en van de vruchten van deze boom kunt genieten? Wees verstandig, plant een boom die eerder vruchten geeft." Onderwijl was de man klaar met het planten van zijn boompje en keek er met genoegen naar. Pas daarna zei hij tot de bezoeker: "Mijnheer, toen ik geboren werd, waren er johannesbroodbomen en kon ik ervan eten, al had ik ze niet geplant. Dat hadden mijn voorouders gedaan. Ik mag er nu nog steeds van eten en genieten, zonder er iets voor gedaan te hebben.

Deze boom hier plant ik voor mijn kinderen en kleinkinderen; daar kunnen zij later weer van genieten." Hij draaide zich om met de bedoeling om weg te gaan, maar hij bedacht zich en zei bij wijze van afscheid: "Wij mensen bestaan, omdat andere mensen vooruitzien. Op die mensen heb ik mijn hoop gevestigd, want door hen zullen we het redden en is er toekomst."

In dit kleine verhaal illustreert de vraag van de reiziger heel fijntjes een manier van leven die in onze westerse samenleving heel normaal is geworden: nu willen genieten en de zorg voor de toekomst overlaten aan volgende generaties.

Zorg hebben voor de toekomst is eigenlijk een heel natuurlijke zaak. We zien dat bijvoorbeeld in de dierenwereld. Nu het voorjaar weer is aangebroken zien we overal vogelouders druk in de weer met nestmateriaal. Na de winter met zijn beperkte voedselvoorraden proberen ze nu eerst zelf voldoende 'vlees op de botten' te krijgen om de uitputtingsslag die het grootbrengen van de jongen met zich meebrengt tot een goed einde te kunnen brengen. Als de jongen zijn uitgevlogen en de omstandigheden gunstig zijn is er zelfs vaak nog gelegenheid om ook een tweede legsel groot te brengen. Zo zorgen ze ervoor dat er toekomst is en blijft voor de soort.

De planter van de johannesbroodboom gaf blijk van zorg voor de toekomst. Die zorg had hij geleerd van zijn voorouders. Dankzij hun zorg kon hij leven; hij op zijn beurt wilde zorg dragen voor een goed leven voor zijn kinderen en kleinkinderen. Uit deze manier van leven en zorgen spreekt verbondenheid.

Die verbondenheid zou weer leidraad van onze handel en wandel moeten worden.

Verbondenheid tussen generaties, maar ook verbondenheid met de aarde en wat daarop leeft.

Wij mensen zijn een schakel in de ketting van het leven, van alle vormen van leven.

Eeuwenlang heeft de mens geleefd als een losse schakel, niet langer verbonden.

Voor de westerse mens zag zichzelf als centrum van de wereld en misschien wel van het heelal. Alle andere vormen van leven waren slechts van belang als ze nuttig waren voor de mens. Die antropocentrische gedachte (de gedachte dat de mens centraal staat) beginnen we nu eindelijk een beetje kritisch te doordenken. Immers, alle levende wezens en levensvormen bestonden al lang voordat eindelijk de mens zijn intrede deed op deze aarde. Ze hebben het heel lang zonder ons gered.

Zorg voor de toekomst vraagt van ons mensen dan ook om wat minder hoog van de toren te blazen en ons weer 'aan te sluiten' en zo opnieuw schakel te worden in die ketting van het leven.

Zondagavond 4 mei. Herdenkingsbijeenkomst, voorafgaand aan de stille tocht, in de Oude Kerk om 19.00 uur.

www.raadvankerkenborne.nl